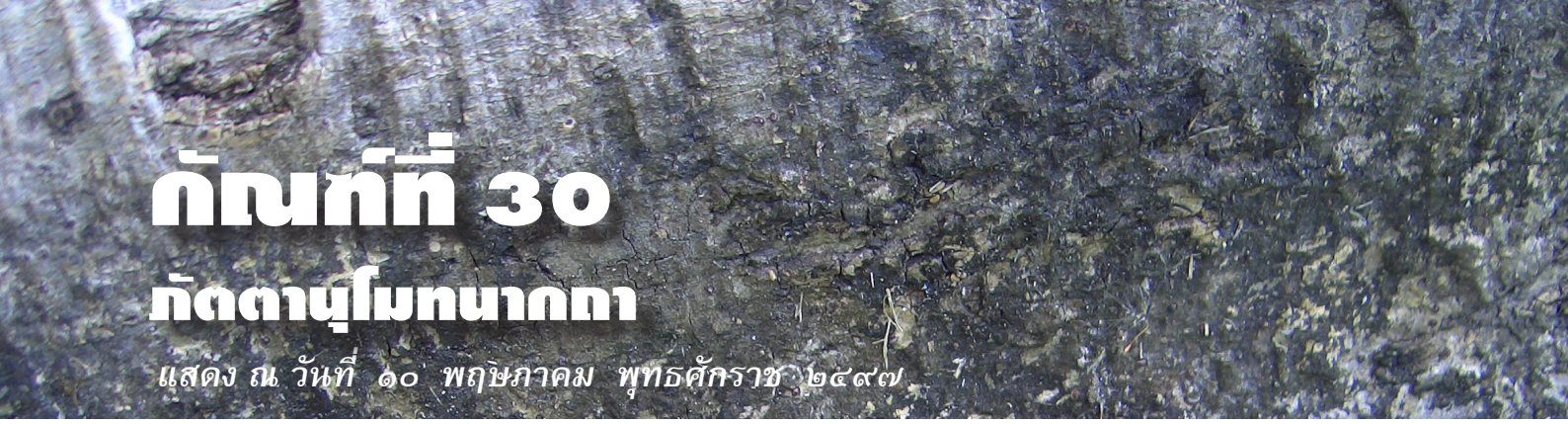

กัณฑ์ที่ ๓๐

ภัตตานุโมทนากถา

แสดง ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

ทานํ เทติ สีลํ รกฺขติ ภาวนํ ภาเวติ
พุทฺเธ สทฺทหติ ธมฺเม สทฺทหติ สงฺเฆ สทฺทหติ
อธมฺโม นิรยํ เนติ ธมฺโม ปาเปติ สุคตินฺติ ฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถาเป็น ภัตตานุโมทนากถา เฉลิมเพิ่มเติมศรัทธาของเจ้าภาพผู้มีจิตศรัทธาเป็นสมานฉันท์พร้อมใจกันมาบริจาคทานแก่พระภิกษุสามเณร ตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาในวัดปากน้ำนี้ เวลาเช้าได้ถวายข้าวยาคูคือข้าวต้ม เวลาเพลได้ถวายโภชนาหารพร้อมด้วยสูปพยัญชนะ เวลาบ่ายนี้ให้มีพระสัทธรรมเทศนาน้อมนำปัจจัยไทยธรรมทั้ง๔ นี้ บูชาพระสัทธรรมได้ชื่อว่าถวายทานแด่พระธรรมอีกส่วนหนึ่ง จึงเป็นอันว่า เจ้าภาพได้ถวายทานครบทั้งพระรัตนตรัยคือได้ถวายทานแด่พระพุทธเจ้า ได้ถวายทานแด่พระธรรม และได้ถวายทานแด่พระสงฆ์ เป็นองค์คุณของพระพุทธศาสนา พุทฺโธ พระพุทธเจ้าเป็นเนมิตกนาม เกิดขึ้นจากพระพุทธรัตนะ ธมฺโม คือพระธรรม เป็นเนมิตกนาม เกิดขึ้นจากพระธรรมรัตนะ สงฺโฆ ก็เป็นเนมิตกนามเกิดขึ้นจากสังฆรัตนะ รัตนะทั้ง ๓ นี้คือ พระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เป็นตัวจริงของพระพุทธศาสนา เป็นแก่นสารหลักของพระพุทธศาสนาทีเดียว

เราเป็นพุทธศาสนิกชนหญิงก็ดี ชายก็ดี เป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ตาม ต้องรู้จักพระรัตนตรัยนี้ ถ้าไม่รู้จักรัตนะทั้งสามนี้แล้ว การนับถือศาสนาปฏิบัติในศาสนาเอาตัวรอดไม่ได้ ถ้าได้เข้าถึงพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะแล้วก็แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ให้หายได้บ้าง ทำอะไรได้ผลอันศักดิ์สิทธิ์บ้าง นั่นก็เพราะคุณของพระรัตนตรัย ที่มีอยู่ในตัวของเรา แต่หากใช้ไม่เป็นทำไม่เป็น ก็ไม่ปรากฏเหมือนกัน ถ้าใช้เป็นทำเป็นถูกส่วนเข้าแล้ว เห็นปรากฏจริง ๆ แต่ว่าเป็นชั้น ๆ เข้าไป ไม่ใช่เป็นของง่ายเป็นของยากลำบากอยู่ จะว่ายากก็ไม่ยากจนเกินไป จะว่าง่ายก็ไม่ง่ายจนเกินไปหรือว่า ไม่ยากไม่ง่ายนั้นก็ถูก คือไม่ยากสำหรับบุคคลผู้ที่ทำได้ปฏิบัติได้ไม่ง่ายสำหรับบุคคลที่ทำไม่เป็นปฏิบัติไม่ถูก คนทำไม่ได้ปฏิบัติไม่เป็นก็บอกว่ายาก แต่คนทำได้ปฏิบัติถูกก็บอกว่าง่าย เพราะฉะนั้น จึงว่าไม่ยากไม่ง่าย ไม่ยากแก่คนที่ทำได้ ไม่ง่ายแก่คนที่ทำไม่ได้ หลักนี้เป็นของสำคัญนัก เพราะเป็นชั้น ๆ เข้าไป ให้รู้จักกายเหล่านี้เสียก่อน ให้รู้จักพระรัตนตรัยเสียก่อน ถ้าไม่รู้จักพระรัตนตรัยเสียก่อนแล้วเอาหลักไม่ได้ ถึงจะฟังธรรม ฟังเทศน์ไปสักเท่าใด ก็จับจุดเอาหลักไม่ได้ ***พระรัตนตรัยนั้นอยู่ในตัวของเรานี้เอง อยู่ตรงไหน?*** อยากจะพบ ตัวของเรามีศูนย์กลางอยู่คือ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สมมติว่าเราขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งจากหน้าท้องตรงสะดือทะลุหลัง และอีกเส้นหนึ่งจากกึ่งกลางสีข้างขวาทะลุซ้ายตึงตรงกลางกั๊กที่ด้ายกลุ่มนั้นจรดจุดที่กลางด้ายกลุ่มสองเส้นจดกัน

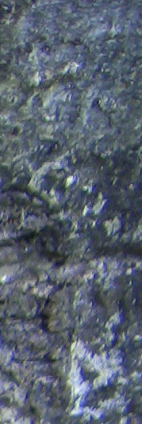

นั่นแหละเรียกว่า*กลางกั๊ก* ตรงกลางกั๊กนั้นถูกดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ให้เอาใจไปหยุดอยู่ตรงกลางกายมนุษย์นั้น ตรงกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ที่ตรงนั้นแหละเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น มีแห่งเดียว ก่อนมนุษย์จะมาเกิด หญิงก็ดี ชายก็ดีต้องเอาใจไปจรดตรงนั้นจึงเกิดได้ ถ้าไม่หยุด ไม่นิ่งเกิดไม่ได้ พอหยุดถูกส่วนเข้าเกิดได้ทันที ตรงนั้นแหละ เป็นที่หยุด และเป็นที่เกิด เป็นที่ตาย พอใจไปหยุดถูกส่วนเข้าก็เกิดและตาย ตรงนั้นเป็นที่เกิดที่ดับแห่งเดียว ไม่ใช่แต่ที่เกิดที่ดับเท่านั้น ตรงกลางนั้นเวลาจะนอนหลับ ใจก็ต้องไปหยุดอยู่ตรงกลางนั้น หยุดนิ่งพอถูกส่วนเข้าก็หลับ ถ้าไม่ถูกตรงนั้นไม่หยุดนิ่งถูกส่วนตรงนั้นก็ไม่หลับอีกเหมือนกัน หลับตรงไหนตื่นขึ้นก็ตรงนั้น ตรงศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ นั่นแหละเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ และเป็นที่ตื่นแห่งเดียว อย่าได้เอาใจไปไว้ที่อื่น ให้เอาใจไปจรดไว้ที่ตรงนั้น จึงจะถูกต้อง พอใจหยุดถูกที่เข้าเท่านั้น เราจะรู้สึกตัวทีเดียวว่า ช่างเป็นสุขอะไรอย่างนี้หนอ

ท่านได้ยืนยันไว้ตามตำราว่า ***นตฺถิ สนฺติ ปรं สุขं*** สุขอื่นนอกจากความหยุดนิ่งไม่มี พอใจหยุดถูกส่วนเข้าก็เป็นสุขทีเดียว พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น ให้จำให้แม่น พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงกลางจะเห็นดวงธรรมดวงหนึ่งเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ผุดขึ้นที่ตรงนั้น ตรงกลางของใจที่หยุดนั้น ขนาดเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ให้ใจหยุดนิ่งอยู่กลางดวงธรรมที่บังเกิดขึ้นนั้น ***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน*** ที่เกิดขึ้นนั้นหยุดอยู่กลางดวงนั้น หยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางใจที่หยุดอีก กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้า จะเห็นอีกดวงหนึ่งเรียกว่า ดวงศีลมีขนาดเท่า ๆ กันกับดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ ใสบริสุทธิ์ดุจกระจกคันฉ่องส่องดูเงาหน้า

ใจของเราก็หยุดอยู่ตรงกลาง***ดวงศีล***อีก พอใจหยุดถูกส่วนเข้า เข้ากลางของใจที่หยุด กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอใจหยุดถูกส่วนเข้า ก็เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า ดวงสมาธิ

ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงสมาธิ***นั้น พอใจหยุดนิ่งก็เข้ากลางของใจที่หยุดนิ่งนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่งเรียกว่า ดวงปัญญา

ใจหยุดอยู่กลาง***ดวงปัญญา***นั้น พอใจหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า ดวงวิมุตติ

ใจหยุดอยู่กลาง***ดวงวิมุตติ***นั้นไม่ไปที่อื่นพอหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของในที่หยุด กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนไม่คำนึง พอถูกส่วนเข้าก็เห็นอีกดวงหนึ่งเรียกว่า ***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ*** ใจหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้น พอหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้นอีก กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้าก็เห็นตัวของเราที่ไปเกิดมาเกิดนี้

เมื่อทุกคนปฏิบัติได้เพียงนี้ก็รู้ได้ว่านี่เอง เวลานอนฝันกายนี้เองออกไป เวลาเลิกฝันแล้วไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน บัดนี้ข้าได้มาพบเจ้าเข้าแล้ว เจ้านี่เองเวลาข้าจะไปไหนมาไหน คอยเป็นนายบอกหนทางผิดถูกอยู่เสมอ บอกให้ไปนั่นไปนี่ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เวลาข้านอนเจ้าก็ฝันออกไป ไหนเจ้าลองฝันทั้งที่ตื่นให้ข้าดูซิ แล้วก็ฝันไปบอกให้ไปเมืองเพชรไปดูเขาวัง เขาว่าพระเจ้าแผ่นดินเป็นผู้สร้างพระราชวังอยู่ที่นั่น ไปดูเขาวังซิ สักนาทีเดียวเท่านั้นไปฝันไปเอาเรื่องเขาวัง กายละเอียดนี้แว็บไปเอาเรื่องเขาวังมาเล่าให้ฟังแล้ว นั่นฝัน

ไปเรื่องหนึ่ง ***เอาฝันเรื่องเมืองเชียงใหม่ให้ข้าดูอีกที ไปดูเรื่องดอยสุเทพ เขาว่าสนุกสนานนัก ไปดูมาซิ ปล่อยกายละเอียดแว๊บเดียว ไปสักนาทีเดียวเท่านั้นเช่นกัน ไปเอาเรื่องดอยสุเทพมาเล่าให้ฟังอีกแล้ว นี่ก็ฝันเสียอีกเรื่องหนึ่ง*** และไหนลองฝันไปทางอรัญประเทศและไปทางพระธาตุพนม ไปดูเรื่องพระธาตุพนมมาเล่าให้ฟังซิ สักนาทีเดียวเหมือนกัน กายละเอียดก็ไปเอาเรื่องพระธาตุพนมเมาเล่าให้ฟังอีก นี่ฝันเสีย ๓ เรื่องแล้ว ชั่วเวลาประเดี๋ยวเดียว ทีนี้ไปทางปักษ์ใต้เสียบ้าง ไปนครศรีธรรมราช เขาว่ามีพระบรมธาตุอยู่ที่เจดีย์ใหญ่ ลองฝันไปซิ สักนาทีเดียว กายละเอียดก็ฝันไปเอาเรื่องนครศรีธรรมราชเรื่องพระเจดีย์ใหญ่นั้นมาเล่าให้ฟังอีกเช่นเดียวกัน นี่เจ้านี่เองฝันได้อย่างนี้ทีเดียว เราเห็นเท่านี้ก็ฉลาดกว่าคนอีกชั้นหนึ่งแล้ว เขาใช้แค่กายมนุษย์เท่านั้น แต่เราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด ใช้กายมนุษย์ละเอียดจึงฉลาดกว่าเขาเหล่านั้น ฉลาดกว่าเขาอย่างไร? คือเรารู้ทีเดียวว่า คนนี้จะซื่อตรงหรือไม่ซื่อตรง ให้ไปดูที่กายละเอียดไปถามกายละเอียด กายละเอียดจะไปสืบดู เดี๋ยวก็รู้ได้ทันทีว่า คนนั้นซื่อตรงหรือไม่ กายละเอียดบอกกายมนุษย์แล้ว นี่ฉลาดกว่ากันอย่างนี้ ใช้ได้อย่างนี้ เข้าไปข้างในถามเรื่องราวจริงได้ และโกหกหลอกลวงกันไม่ได้ นี่เขาเรียกว่า ปัญญาสองชั้น คือมีปัญญาในกายมนุษย์ชั้นหนึ่ง และมีปัญญาในกายมนุษย์ละเอียดอีกชั้นหนึ่ง กายมนุษย์ละเอียดนี้รู้เรื่องมากมาย รู้แม้กระทั่งเรื่องลี้ลับต่าง ๆ ที่ท่านกล่าวว่า ***นตฺถิ โลเก รโห นาม*** ขึ้นชื่อว่าความลับไม่มีในโลกนั้นถูกต้องทีเดียวคือ ความลับมีแต่เฉพาะในกายมนุษย์เท่านั้น กายมนุษย์ละเอียดไม่มีความลับ กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม-กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด อีกมากมายนัก จะโกหกอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ทั้งนั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์กว่าจะทรงทราบเรื่องอย่างนี้ได้ พระองค์ต้องดำเนินไปถึง ๑๘ กาย พระองค์ทรงรู้มากกว่าเราถึง๑๘ เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้วเข้าไปดำเนินปฏิบัติอย่างนั้นเป็นขั้น ๆ ไป จนเข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น**กายมนุษย์ละเอียด**นั้น พอถูกส่วนเข้าจะเห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานเป็นลำดับไป พึงรู้เป็นขั้น ๆ เข้าไปอย่างนี้ คือเข้าไปในทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ แต่ใจต้องหยุดนิ่งอยู่แห่งเดียวจึงจะเข้าไปได้ตลอด

พอหยุดถูกส่วนในกายมนุษย์ละเอียดเข้าถึง ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายทิพย์

พอเข้าถึง**กายทิพย์** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายทิพย์ละเอียด

พอเข้าถึง**กายทิพย์ละเอียด** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายรูปพรหม

เมื่อเข้าถึง**กายรูปพรหม** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด

ใจ**กายรูปพรหมละเอียด**ดำเนินอย่างเดียวกันนี้ ก็จะเข้าถึงกายธรรม กายธรรมรูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้าเราจะต้องรู้จักกายนี้คือ **กายธรรม หรือ**

ธรรมกาย เป็น กายที่ ๙ ธรรมกายละเอียดมีในกายนี้อีกชั้นหนึ่ง กายธรรม ใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ*** เข้าถึงธรรมกายอยู่ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น เรียกว่า **กายธรรมละเอียด** เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไปอีก นี่ธรรมกาย นี่คือพุทธรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น เรียกว่า ธรรมรัตนะ ธรรมกายละเอียดอยู่ในกลางดวงธรรมรัตนะนั้นเรียกว่า สังฆรัตนะ ให้รู้จัก พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ เท่านี้ก่อน

เมื่อรู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อย่างนี้แล้ว เจ้าภาพผู้บริจาคทานวันนี้ ผู้ที่เป็นหัวหน้าเขาเป็นคนมีธรรมกาย เขาถึงธรรมกายละเอียดแล้วสามารถใช้อะไรได้ต่าง ๆ ดังนั้นเราที่ยังไม่ได้ จงอุตส่าห์พยายามเพียรเรียนให้เข้าถึงกายธรรมละเอียดนี้บ้าง ให้ถึงธรรมกายเช่นเขานี้บ้าง หากถึงธรรมกายเช่นนี้แล้วจะเอาตัวรอดได้ ตายเสียชาติก่อนก็ได้ ถ้าวันไหนจะตายก็รู้คือสามารถรู้ได้ เป็นหญิงก็ดี เป็นชายก็ดี ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิตได้มาประสบพบพระพุทธศาสนาแล้ว ต้องเพียรพยายามเข้าถึง พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะให้ได้เช่นนี้ เพราะ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ นี่แหละเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา เมื่อเรารู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ อย่างนี้แล้ว เราจะไม่ทำความชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจ เราจะเป็นคนบริสุทธิ์ด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจอย่างเที่ยงแท้ โดยไม่ต้องสงสัย

ท่านจึงได้ยืนยันไว้เป็นตำรับตำราว่า ***กิญฺจาปิ โส กมฺมํ กโรติ ปาปกํ กายเน วาจาย อุท เจตสา วา อภพฺโพ โส ตสฺส ปฏิจฺจทาย อภพฺพตา ทิฏฺฐปทสฺส วุตฺตา*** แปลว่า พระโสดาบันบุคคลนั้น ยังกระทำบาปกรรมด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจก็ดี พระโสดาบันบุคคลนั้น ไม่ควรปกปิดบาปกรรมที่ตนกระทำไว้นั้นเพราะว่าทางพระนิพพานพระโสดาบันบุคคลนั้นเห็นแล้ว จึงไม่ควรปิดบังความชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจของตน ควรเปิดเผยให้หมดทั้งข้างนอกและข้างใน ถ้ากระทำก็บอกว่ากระทำ หากไม่ได้กระทำ ก็บอกว่าตนไม่ได้กระทำ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น

เราเป็นพุทธศาสนิกชน เป็นหญิงก็ดี เป็นชายก็ดี จะปฏิบัติศาสนาก็เอาตัวรอดได้ เพราะตนปฏิบัติซื่อตรงเหมือนพระโสดาบัน เป็นคนมีปัญญาความเฉลียวฉลาด รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์ มิใช่ประโยชน์ บัดนี้เราท่านทั้งหลายรู้จักหลักพระพุทธศาสนา รู้จักพระรัตนตรัยแล้ว ได้พากันมาบริจาคทาน

ท่านกล่าวว่า ***ทานํ เทติ*** ทานการให้คนเราจำเป็นต้องให้ทุกคน ถ้าไม่สละไม่ให้ไม่ได้ เพราะถ้าไม่ให้กันแล้วจะได้ประโยชน์อย่างไร หากให้กันแล้วจึงจะได้ประโยชน์ เราปกครองเรือนเราก็ต้องให้ เวลาเช้าแม่ครัวต้องหุงหาอาหารให้พ่อบ้าน ถ้าไม่ให้ประเดี๋ยวพ่อบ้านจะทุบตีเอา หากให้ให้อิ่มเสียแล้วจะได้ไม่ทุบตี เด็กเล็กลูกหญิงลูกชาย ถ้าไม่ให้ก็ร้องไห้ พอให้แล้วพวกเด็ก ๆ เหล่านั้นก็ไม่ร้อง สะดวกสบายไปวันหนึ่ง ๆ การให้เช่นนั้นเรียกว่า ทาน ให้ลูกก็เป็นทาน ให้สามีก็เป็นทาน ให้ภรรยาสามีก็เป็นทาน แต่ว่าต้องให้โดยไม่มุ่งหวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดตอบแทน จึงจะเป็นทานแท้ ๆ ถ้ามุ่งหวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ไม่เป็นทาน อย่างให้ข้าวแมวกินหากมุ่งหวังเพื่อให้แมวนั้นไว้จับหนู การให้อย่างนั้นก็ไม่เป็นทาน ต้องให้กินโดยไม่มุ่งหวังอะไรตอบแทนจากมัน ให้มันกินเพื่อให้หายหิวกันอดอยาก หากให้อย่างนี้จึงจะจัดว่าเป็น ทาน จะให้แก่สัตว์เดรัจฉานอย่างอื่นใดก็ตาม ต้องให้โดยไม่มุ่งหวังอะไรอย่างนี้ทุกครั้งไป หรือลูกเรา เราให้โดยไม่มุ่งหวังจะให้ลูกเลี้ยงเราในข้างหน้า หรือให้รักษาวงศ์ตระกูลของเราให้สูง ให้เพราะเขาเกิดมาแล้วก็เลี้ยงกันไปอาศัยเราไป หากเราไม่ให้อาศัย ไม่เลี้ยงแล้ว ลูก ๆ เหล่านั้นก็ต้องตาย เมื่อเราให้ทานโดยไม่คิดอะไรดังกล่าวนี้ จึงจัดเป็นทาน

แท้ ๆ ทีเดียว

ถ้าว่าคนมีปัญญาฉลาดอย่างนี้ ตระกูลของตนจะใหญ่โตสักปานใดก็ตาม ให้ให้หนักเข้า คนก็จะมากขึ้นเป็นลำดับเป็นสุขขึ้น กินก็เป็นสุข นอนก็เป็นสุขทั้งกาย วาจา และใจ เพราะการให้นั่นแหละ เป็นตัวสำคัญ หากฉลาดในการให้ก็จะเป็นพระเจ้าแผ่นดินในชาตินี้ก็ได้ คนที่เราให้นั้นย่อมยกย่องสรรเสริญเคารพนับถือในเรา เราไม่ต้องไปเอาอะไร ให้หนักเข้าเท่านั้น พวกเขาย่อมคุ้มครองรักษาเราเอง กลัวเราจะเป็นอันตรายเพราะถ้าคนให้เป็นอันตรายเสียแล้ว พวกเขาก็อดอยากลำบาก คนที่รับให้นั่นแหละย่อมช่วยระวังรักษาทั้งบ้านและสมบัติของเรา เมื่อเราให้หนักเข้าเช่นนี้ สามีก็คงอยู่คนเดียว ภรรยาก็คงอยู่คนเดียว ไม่เป็นสองไปได้ ถ้าเราไม่ให้นั้นแหละจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ทีเดียว ทั้งสามีภรรยาลูกก็ต้องแยกจากกัน ให้รู้จักให้อย่างนี้ก็จะปกครองบ้านเรือนสมบัติได้

หญิงก็ดี ชายก็ดี ถ้าอยากให้วงศ์ตระกูลของตนสูงขึ้น ต้องการให้คนมากขึ้นมีพวกพ้องวงศ์วานมากขึ้น ก็อย่าเป็นคนตระหนี่ จงแก้ไขด้วยปัญญาของตน ถึงคราวให้อาหารก็ให้อาหาร ถึงคราวให้ผ้าก็ให้ผ้า ถึงคราวให้ที่หลับนอนก็ให้ที่หลับนอน ถึงคราวให้ยารักษาโรคก็ให้ยารักษาโรค ให้ไปตามกาลเวลาอย่างนั้น ให้เขาเป็นสุขเบิกบานสำราญใจ หากเราให้อย่างนี้แล้ววงศ์ตระกูลของเรายอมสูงขึ้นเป็นลำดับ เป็นที่สรรเสริญนิยมชมชอบของคนทั่วไป

สีลำ รกฺขติ หากว่ามีคนมากเช่นนี้ คือตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป เราต้องรักษาศีล ต้องบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา และบริสุทธิ์ใจ ไม่มีร่องรอยเสียกระทบกระเทือนใจกัน กายจะให้เดือดร้อนตนเองและคนอื่นก็ไม่มี วาจาจะให้เดือดร้อนตนเองและคนอื่นก็ไม่มี จะอยู่ด้วยกันมากน้อยเพียงใดก็ตาม ไม่สบายใจเหมือนกับอยู่คนเดียว ดังนั้น จึงไม่ควรเบียดเบียน ไม่กระทบกระเทียบเปรียบเปรย ไม่อิจฉาริษยากันอย่างใดอย่างหนึ่ง มีศีลด้วยกันทั้งหมด ศีล๕ คือ ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเม มุสา สุรา ๕สิกขาบท นี้ต้องบริสุทธิ์จริง ๆ คือไม่เบียดเบียนกันให้เดือดร้อนด้วยการฆ่า ไม่ลักขโมยฉ้อโกงหลอกลวงกันให้เดือดร้อน ไม่ประพฤติผิดในลูกภรรยาของคนอื่นเขา ถ้าประพฤติผิดเข้าก็เดือดร้อน ถ้าไม่พูดปดกันก็ไม่เดือดร้อน ถ้าพูดปดเข้าก็เดือดร้อน ไปเสพสุราเข้า คนดี ๆ ก็กลายเป็นคนบ้าพูดจาอ้อแอ้ไม่เป็นเรื่อง หรือคนดี ๆ ก็กลายเป็นคนครึ่งบ้าครึ่งบอไป ถ้าว่าเต็มที่เข้าก็อาจกลายเป็นบ้าบอไปเลย ถ้าว่าเมื่อใดฤทธิ์สุราหมดไปแล้วนั่นแหละจึงจะพูดจากันรู้เรื่อง กลับเป็นคนดีได้ตามปกติ นี่เพราะฤทธิ์สุราทำให้เป็นไปอย่างนั้น ควรระวังให้ดี อย่าให้เหตุเหล่านี้เข้าครอบงำได้ ตนเองจึงจะเป็นสุขกายสุขใจ มีคนมากมายเท่าไรก็เป็นสุข ไม่ต้องเดือดร้อนเลย แต่เป็นสุขอย่างธรรมดาเท่านั้น ถ้าจะให้เป็นสุขและฉลาดยิ่งขึ้นไป ต้องเจริญภาวนา

ภาวนำ ภาเวติ ทำให้จริง ให้หยุด ให้นิ่ง ทำให้มี ให้เป็นขึ้น กี่ร้อยกี่พันคนก็นอนหลับสบาย กี่คน ๆ ก็สงบนิ่ง เมื่อสงบนิ่งแล้ว มีคนสักเท่าไรก็ไม่รกหูรกตา ไม่รำคาญไม่เดือดร้อน เป็นสุขสำราญเบิกบานใจ นี่เขาเรียกว่าภาวนา ทำให้ใจหยุดสงบ หยุดสงบแล้ว ไม่ใช่แต่เท่านั้น หยุดอยู่สงบหาเรื่องทำจะได้ทรัพย์สมบัติมาเลี้ยงกันอีก ให้พวกเขาอยู่เป็นสุขสำราญสมบูรณ์ด้วยเครื่องกินเครื่องใช้ ไม่ขาดตกบกพร่อง จะให้เป็นคนสมบูรณ์อยู่เสมอ ก็ต้องใช้วิชาวิปัสสนาภาวนา ต้องเฉลียวฉลาดให้อาหาร หาปัญญาแก้ไขให้ทาน

ในวันต่อไป ไม่ให้หมดให้สิ้นไป เมื่อให้ทานไม่หมดไม่สิ้นไปเช่นนี้ พวกพ้องก็มากขึ้นเป็นลำดับ มี ๑๐๐ ก็เพิ่มเป็น๒๐๐ ๓๐๐ ๔๐๐ ๕๐๐ ๖๐๐ จนกระทั่ง พันหนึ่ง ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ เป็นลำดับไป การให้นี่แหละเป็นสำคัญ เมื่อมีพวกพ้องมากขึ้นแล้ว ก็ให้รักษาศีล ให้บริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ และเจริญภาวนา ทำภาวนาให้เจริญขึ้นทุกคน เมื่อพวกเขาเจริญภาวนาแล้ว ภาวนานั้นแหละจะช่วยเขาได้ทุกประการ

พุทฺเธ สทฺทหติ ธมฺเม สทฺทหติ สงฺเฆ สทฺทหติ ให้เชื่อพุทธรัตนะ ให้เชื่อธรรมรัตนะ และให้เชื่อสังฆรัตนะ การเชื่อพุทธรัตนะนั้นเชื่ออย่างไร? พุทธรัตนะท่านไม่มีกิเลส กิเลสไม่มีในท่าน ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ทุกอย่าง ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ของท่านบริสุทธิ์ทุกอย่าง ถูกต้องร่องรอยของพระธรรม พระสงฆ์ พุทธรัตนะท่านรับสั่งอย่างไร เราต้องเชื่อไปตามพระรัตนะนั้น ธรรมรัตนะทรงสัตว์ผู้ปฏิบัติไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว เป็นของดีฝ่ายเดียว เราเชื่อแต่สิ่งดีและทำตามแต่สิ่งที่ดี ทำตามธรรมนั้น เราก็จะเป็นคนชั้นสูง เพราะเราเชื่อตามธรรมและดำเนินตามนั้น สังฆรัตนะดำเนินตามพระสงฆ์ ผู้รักษาธรรมไม่ให้สูญไปให้ธรรมนั้นมั่นคงอยู่ พระสงฆ์ผู้รักษาธรรมก็ดำเนินตามธรรมนั้น เราก็เชื่อและเดินตามธรรมตามพระสงฆ์ ถ้าว่าเชื่อในพระพุทธ ในพระธรรม และในพระสงฆ์ เช่นนี้แล้วจะเอาตัวรอดได้ ฉะนั้น จึงควรรู้จักพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ

อธมฺโม นิรยํ เนติ ธมฺโม ปาเปติ สุคตึ สภาพที่เป็นบุญย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ สภาพที่เป็นบาปย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ บุญและบาปนั้นเป็นอย่างไร? วันนี้จะแสดงเรื่องบุญและบาปให้เข้าใจกันเสียที บุญและบาปนั้นเป็นอย่างนี้ วันนี้เรามาทำบุญกันมากคนด้วยกัน คือท่านเจ้าภาพผู้ถวายทานในวันนี้ได้

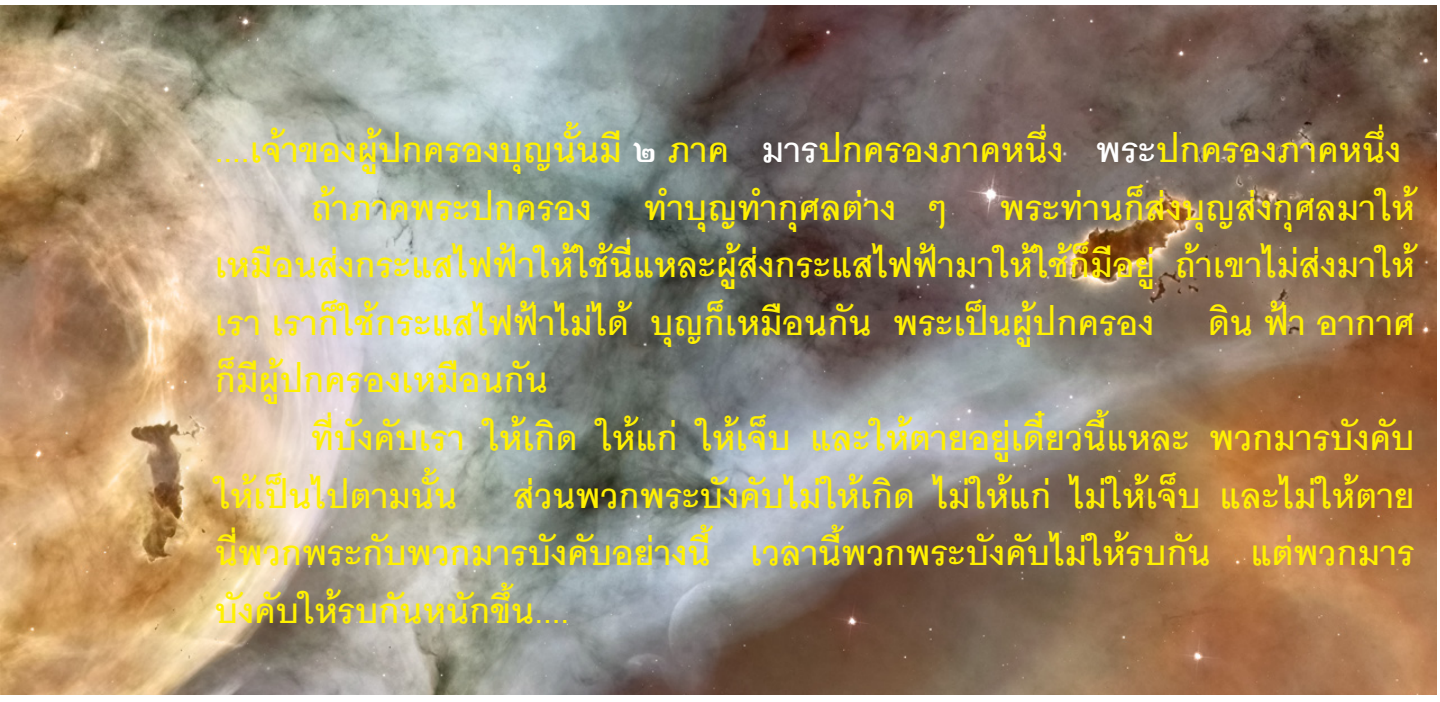

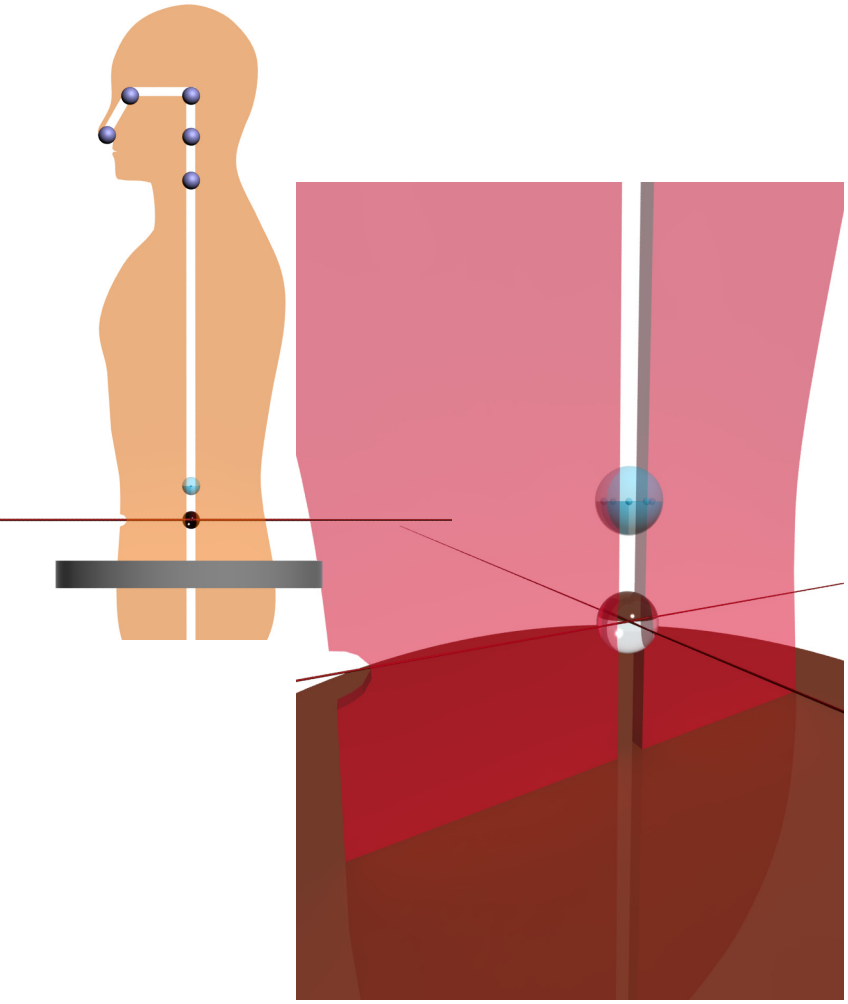

....พระรัตนตรัยนั้นอยู่ในตัวของเรานี้เอง อยู่ตรงไหน? อยากจะพบ ตัวของเรามีศูนย์กลางอยู่ คือ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สมมติว่าเราขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งจากหน้าท้องตรงสะดือทะลุหลัง และอีกเส้นหนึ่งจากกึ่งกลางสีข้างขวาทะลุซ้ายตึงตรงกลางกั๊กที่ด้ายกลุ่มนั้นจรดจุดที่กลางด้ายกลุ่มสองเส้นจดกันนั่นแหละเรียกว่ากลางกั๊ก ตรงกลางกั๊กนั้นถูกดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ให้เอาใจไปหยุดอยู่ตรงกลางกายมนุษย์นั้น ตรงกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ที่ตรงนั้นแหละเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น มีแห่งเดียว....

ชักชวนพวกพ้องให้มาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ เพราะการทำบุญนั้นได้บุญจริง ๆ เพราะเจ้าภาพผู้ชักชวนพวกพ้องมาทำบุญ บุญนั้นอยู่ที่ไหน? รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร เราทำให้ถูกส่วนเข้า จึงจะมองเห็นบุญอย่างแน่แท้โดยไม่ต้องสงสัย

เจ้าภาพได้ชักชวนพวกพ้อง เตรียมเครื่องไทยทานวัตถุมาทำบุญ เวลาเช้าได้ถวายยาคูข้าวต้ม เวลาเพลได้ถวายโภชนาหารพร้อมด้วยสูปพยัญชนะ และเวลาบ่ายให้มีพระธรรมเทศนา นี่เพราะต้องการบุญจริง ๆ การทำบุญต้องทำให้ถูกส่วน ถูกส่วนตรงไหน? คือนำเครื่องไทยทานวัตถุมาถวายพระภิกษุสงฆ์ พระภิกษุสงฆ์รับเครื่องไทยทานวัตถุจากมือของผู้ให้ เครื่องไทยทานขาดจากสิทธิ์ของผู้ให้ เป็นสิทธิ์ของผู้รับ ขณะใด ปุญญาภิสันธา บุญไหลมาในขณะนั้น ไหลมาจากที่ไหน?

เวลาฝนตกเราเห็นมิใช่หรือ? ฝนมาทางท้องฟ้า ไม่ใช่มาทางใต้ดิน ฝนมาจากท้องฟ้า แต่เดิมฝนมาจากที่ไหน? ฝนก็อยู่ในก้อนเมฆดำ ๆ นั่นแหละ พอเมฆตั้งขึ้นแล้วประเดี๋ยวฝนก็ตก ฝนอยู่ในก้อนเมฆนั่นเองเราเห็นกันเพียงเท่านั้น เรื่องนี้ไม่ใช่เพียงแต่พวกเรา แม้กษัตริย์ในครั้งเจ้าศากยะเมืองกบิลพัสดุ์ กษัตริย์เหล่านั้นถามกันว่า รู้หรือว่าข้าวมาจากไหน? ข้าวที่บริโภคเสวยอยู่ในชามนั้น กษัตริย์องค์หนึ่งผลุดลุกขึ้นตอบว่า ข้าวมาจากครก กษัตริย์อีกองค์หนึ่งตอบว่า ข้าวมาจากในหม้อ เพราะไปเห็นข้าวในหม้อมา ไม่เคยเห็นข้าวในยุ้งในฉางหรือที่เขาตำเขาโขลก อีกองค์หนึ่งตอบว่า ข้าวมาจากในชามที่สำรับนั่นแหละ เพราะตนเห็นมาเพียงแค่นั้น ไม่เคยเห็นในที่อื่นเลย นี่เป็นกษัตริย์สุขุมาลชาติอย่างนี้ ยังไม่รู้ไม่ทราบ เราก็

เหมือนกัน ฝนนี่หากเราจะถามว่ามาจากไหน? เราก็คงตอบได้ว่ามาจากก้อนเมฆดำ ๆ บนท้องฟ้านั้นที่อื่นก็ไม่เห็นมี ไม่เข้าใจ ไม่เห็น

แท้จริง ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณธาตุ มีอยู่ ถ้าผู้มีปัญญา ในอากาศว่าง ๆ นี้แหละเขาสามารถใช้เครื่องดักเอาไอน้ำในอากาศก็ได้ ในศาลานี้ก็มีธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เต็มไปหมด แต่ผู้ใดจะให้ฝนตกผู้นั้นต้องทำฝนเป็น แก้ไขทำฝนขึ้นได้ ทำน้ำขึ้นได้ ผู้เทศน์นี้ได้เคยแก้ไขมาแล้ว จะแก้ไขเกณฑ์ฝนได้เหมือนกัน

เมื่อรู้จักหลักและที่มาของฝนแล้ว ก็จะรู้ได้ด้วยว่าบุญที่มนุษย์ทำมาจากไหน? ก็มาจากในกลางกายนี้ ตรงกลางของใจนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง หนักเข้าก็พบดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน กลางของกลางหนักเข้าไป ก็พบดวงศีล ศูนย์กลางเข้าไปก็พบดวงสมาธิ กลางของกลางเข้าไปอีกก็พบดวงปัญญา กลางของกลางเข้าไปอีกพบดวงวิมุตติ กลางของกลางเข้าไปอีกก็พบดวงวิมุตติญาณทัสสนะ กลางของกลางเข้าไปอีกพบกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์ละเอียดก็มีธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม เหมือนกัน เป็นชั้น ๆ เข้าไปอย่างนี้ นี่หัดเข้าไปหากายเป็นชั้น ๆ เข้าไป เข้าไปหากายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายพรหม-กายพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม-กายธรรมละเอียด กายโสดา-กายโสดาละเอียด กายสกทาคา-กายสกทาคาละเอียด กายอนาคา-กายอนาคาละเอียด กายกายอรหัต-กายอรหัตละเอียด หนักขึ้นไปเป็นชั้น ๆ

หากจะเข้าไปหาน้ำบ้าง กลางของกลางธาตุน้ำนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลางก็จะเข้าไปทะเล พบทะเลหนักลงไป หนักลงไป หนักลงไป จะใช้น้ำสักเท่าไรก็ใช้ไม่หมด ใช้ไม่รู้จักหมดจักสิ้น จะเอาน้ำเท่าใดก็ได้ เข้าไปกลางของกลางนั่นแหละ ไม่ใช่ที่อื่น นี่ต้องการน้ำต้องทำอย่างนี้

หากต้องการบุญก็เข้าไปกลางกายนั่นแหละ กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ก็จะเข้าไปซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนไม่ไปทั้งนั้น กลางของกลางหนักขึ้นทุกทีก็จะเข้าไปพบบุญ ทะเลบุญอยู่ในกลางกายนั้น

เจ้าของผู้ปกครองบุญนั้นมี ๒ ภาค มารปกครองภาคหนึ่ง พระปกครองภาคหนึ่ง

ถ้าภาคพระปกครอง ทำบุญทำกุศลต่าง ๆ พระท่านก็ส่งบุญส่งกุศลมาให้ เหมือนส่งกระแสไฟฟ้าให้ใช้นี่แหละผู้ส่งกระแสไฟฟ้ามาให้ใช้ก็มีอยู่ ถ้าเขาไม่ส่งมาให้เรา เราก็ใช้กระแสไฟฟ้าไม่ได้ บุญก็เหมือนกัน พระเป็นผู้ปกครอง ดิน ฟ้า อากาศ ก็มีผู้ปกครองเหมือนกัน

ที่บังคับเรา ให้เกิด ให้แก่ ให้เจ็บ และให้ตายอยู่เดี๋ยวนี้แหละ พวกมารบังคับให้เป็นไปตามนั้น ส่วนพวกพระบังคับไม่ให้เกิด ไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ และไม่ให้ตาย นี่พวกพระกับพวกมารบังคับอย่างนี้ เวลานี้พวกพระบังคับไม่ให้รบกัน แต่พวกมารบังคับให้รบกันหนักขึ้น

เมื่อรู้จักหลักอย่างนี้แล้ว ***บุญที่ไหลมาติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของผู้บำเพ็ญบุญนั้น*** ไม่ใช่ดวงเล็กน้อยเลย เจ้าของทานวันนี้ บุญไหลมาติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไม่ใช่ดวงเดียว

ในขั้นกายมนุษย์นี้	ก็ไหลมาติดอยู่
ขั้นกายมนุษย์ละเอียด	ก็ติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายมนุษย์ละเอียด
ในขั้นกายทิพย์	ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายทิพย์
ขั้นกายทิพย์ละเอียด	ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายทิพย์ละเอียด
ขั้นกายรูปพรหม	ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายรูปพรหม

ขั้นกายรูปพรหมละเอียด ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายรูปพรหมละเอียด
ขั้นกายอรูปพรหม ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายอรูปพรหม
ขั้นกายอรูปพรหมละเอียด ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายอรูปพรหมละเอียด
ขั้นกายธรรม ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายธรรม
ขั้นกายธรรมละเอียด ก็ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น กายธรรมละเอียด

ติดขึ้นไปอย่างนี้จนกระทั่งทุก ๆ กาย นับอสงไขยกายไม่ถ้วน เมื่อรู้บุญติดอยู่เช่นนี้แล้ว เราจะไปทุกข์ยากอะไร แตกกายทำลายขันธ์ไป ก็เป็นหน้าที่ของบุญ เพราะบุญของเรามากอยู่แล้ว บุญจะจัดเป็นชนกกรรมนำไปเกิด

ใครจะเป็นคนนำไปเกิด? ในเมื่อกายมนุษย์แตกดับไปแล้ว กายมนุษย์ละเอียดยังเหลืออยู่อย่างเรานอนฝันไป ตายก็เหมือนกับนอนหลับฝันไป กายมนุษย์ละเอียดออกจากกายมนุษย์ไป เพราะกายมนุษย์นี้แตกดับเสียแล้ว ดวงบุญในกายมนุษย์นี้ก็แตกดับหมด ดวงธรรมที่ให้เป็นกายมนุษย์ก็แตกดับ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทำลายหมดไม่มีเหลือ แต่ว่า ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั้นมีดวงบุญอีกดวงหนึ่ง ดวงบุญดวงนั้นแหละจะนำไปเกิด ในตระกูลสูง ๆ มีกษัตริย์มหาศาล มีทรัพย์สมบัติบริวารนับจะประมาณไม่ได้ เศรษฐีมหาศาล พราหมณ์มหาศาลมีทรัพย์สมบัติบริวารนับประมาณไม่ได้ คหบดีมหาศาลมีทรัพย์สมบัติบริวารนับประมาณไม่ได้ ให้เกิดในตระกูลสูง ๆ อย่างเช่นนั้น ทว่าในมนุษย์โลกไม่พอรับบุญขนาดใหญ่ ๆ ขนาดนี้ ก็ให้ไปเกิดในสวรรค์ ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามาพิภพ ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี และชั้นปรนิมมิตวสวัตตี ให้เกิดในกายทิพย์สูงขึ้นไป กายทิพย์ในชั้นจาตุมหาราช กายทิพย์ในชั้นดาวดึงส์ กายทิพย์ในชั้นยามาพิภพ กายทิพย์ในชั้นดุสิต กายทิพย์ในชั้นนิมมานรดี กายทิพย์ในชั้นปรนิมมิตวสวัตตี ในกามภพนี้อย่างใดอย่างหนึ่ง

กายมนุษย์ละเอียดพอส่งขึ้นไปถึงกายทิพย์ กายมนุษย์ละเอียดก็ดับเหมือนกัน ในดวงกายทิพย์ละเอียดก็ดับหมด ในดวงกายทิพย์ละเอียดก็ใช้ไปตามหน้าที่นี่เขาเรียกว่า ***กมฺมวิปาโก อจินฺตโย*** ลักษณะที่แสดงบาปกรรมที่บุญส่งผลให้เป็นไปเป็นชั้น ๆ ยังไม่มีใครแสดงให้รู้ เพราะไม่ใช่เป็นของธรรมดาสามัญทั่วไป พวกมีธรรมกายเขาเห็นปรากฏชัดเจน เป็นชั้น ๆ เป็นกาย ๆ ไปดังนี้

เมื่อรู้จักหลักเช่นนี้แล้ว เรามาบำเพ็ญบุญกันวันนี้ เราได้จริง ๆ อย่างนี้ และพาตัวให้เป็นสุขให้ไปสู่สุคติในมนุษย์โลกถ้าเรามีบุญเสียแล้ว จะค้าขายก็ร่ำรวย จะทำงานทำกิจการอะไรก็เจริญ จะหาทรัพย์สมบัติก็ได้คล่องสะดวกสบาย ไม่ติดขัดแต่ประการใด ถ้าว่าไม่มีบุญจะทำอะไร ก็ติดขัดไปเสียทุกอย่างทุกประการ ดังนั้น จึงได้ชักชวนพวกเราให้มาทำบุญทำกุศลเสีย จะได้เลิกจนเลิกทุกข์ยากลำบากเสียที การทำบุญเลี้ยงพระเช่นนี้ ถูกต้องตำรับตำราทางพระพุทธศาสนา เพราะพระองค์ทรงรับสั่งไว้ว่า

โภชนำ ภิกฺขเว ททมาโน ทายโก *ทายกผู้ให้ทานโภชนาหาร*
ปฏิคาหกานำ ปญฺจฐานานิ เทติ *ชื่อว่าให้ฐานะ๕ ประการ แก่ปฏิคาหก*
กตมานิ ปญฺจฐานานิ *ฐานะ๕ ประการเป็นไฉน?*
อายุำ เทติ *ชื่อว่า ให้อายุประการหนึ่ง*
วณฺณำ เทติ *ชื่อว่า ให้วรรณะประการหนึ่ง*
สุขำ เทติ *ชื่อว่า ให้ความสุขประการหนึ่ง*
พลำ เทติ *ชื่อว่า ให้กำลังประการหนึ่ง*

ปฏิภาณ์ เทติ *ชื่อว่า ให้ความเฉลียวฉลาดประการหนึ่ง*

ในท้ายพระสูตรท่านกล่าวว่า

อายุ์ โข ทตฺวา อายุสฺส ภาคี โหติ ผู้ให้อายุย่อมมีอายุเป็นส่วนตอบ อายุนั้นให้อย่างไร? คือการให้ข้าวอาหารแก่พระภิกษุหรือสามเณรอิ่มหนึ่ง อุบาสกอุบาสิกาอิ่มหนึ่ง เราก็มีอายุอยู่ได้ ๗ วัน ที่เรามีอายุยืนได้๗ วันก็เกิดเพราะผลทานที่เราให้ทานนั้น คือให้อายุนั่นเอง หรืออีกอย่างหนึ่ง ผู้ให้อายุย่อมไม่ตายในปฐมวัย ไม่ตายเมื่อเป็นหนุ่ม ไม่ตายเมื่อเป็นสาว แก่เฒ่าชราจึงตาย หรือจนถึงอายุขัยจึงตาย อย่างนั้นเราเรียกว่าถ้วนอายุขัย ถ้าว่าเกินกว่านั้นเรียกว่า เรากระทำกองการกุศล

เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอย่างไร? เราจะรักษาบุญอย่างไร? เพราะเราไม่เห็นบุญ เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดให้นิ่ง บังคับใจให้หยุดให้นิ่งว่าบุญของเรามีอยู่ตรงนี้ ถ้าพอใจหยุดได้แล้ว และถูกส่วนเข้าแล้วเราจะเห็นดวงบุญของเรา เห็นชัดเจนทีเดียว ถ้าเราไปเห็นดวงบุญเช่นนั้น เราจะปลาบปลื้มใจสักเพียงใด ย่อมดีอกดีใจเป็นที่สุด จะหาเครื่องเปรียบเทียบไม่ได้เลย ฉะนั้น จงพยายามอุตส่าห์เอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึงบุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปติดขัดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วยนึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใดก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้องให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั่นแหละหยุดอยู่นิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย

พระสิทธัตถราชกุมาร ทรงบำเพ็ญบารมีอยู่ที่ต้นศรีมหาโพธิ ขณะบำเพ็ญพอถูกส่วนจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พญามารทราบเหตุสะดุ้งพรึบทีเดียว ครั้งแรกออกแสวงหาโพธิญาณใหม่ ๆ ปัญจวัคคีย์ได้ตามปฏิบัติอยู่และเมื่อเขาเหล่านั้นเห็นว่า เราเป็นผู้ประพฤติเลว ปฏิบัติไม่ถูกร่องรอยความเป็นพระพุทธเจ้า ตามประเพณีโบราณกาลมา จึงได้เลิกปฏิบัติในเราเสีย ทอดทิ้งให้อยู่แต่ผู้เดียว แต่เทวดาก็ยังพิทักษ์รักษาเราอยู่ แต่เมื่อมารมาผจญครั้งนี้ พวกเทวดาเหล่านั้นหนีไปหมด ไปอยู่ที่ขอบปากจักรวาลเสียสิ้นเพราะความเกรงกลัวในพญามาร และก็อะไรเล่าจักเป็นที่พึ่งของเราได้ ในขณะเข้าที่อับจนเช่นนี้นอกเสียจากบารมีที่เราได้กระทำไว้แล้วเป็นไม่มี เมื่อทรงระลึกถึงบารมีที่ได้ทรงกระทำมาแล้วเท่านั้น นางพระธรณีทราบทันทีลุกขึ้นกราบทูลพระบรมศาสดาว่า ขอพระองค์อย่าได้ปริวิตกเดือดร้อนไปเลย ในเรื่องมารผจญพระองค์ในครั้งนี้ หม่อมฉันจะรับอาสาปราบมารเอง พระองค์อย่ากังวล ทรงกระทำความเพียรต่อไปเถิด เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างบารมีมาแล้วตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ และได้หลั่งอุทกวารีให้ตกลงเหนือพื้นดิน หม่อมฉันได้รองรับไว้ด้วยมวยผมนี้จนหมดสิ้น ไม่มีเหลือเลยแม้สักหยาดหนึ่ง หม่อมฉันจะปราบพญามารนี้ ด้วยน้ำที่พระองค์ทรงกรวดนั้น พอกราบทูลดังนั้นก็รูดน้ำในมวยผมปราดเดียวเท่านั้น กลายเป็นทะเลท่วมทับมารจนหมดสิ้น พวกมารได้พ่ายแพ้ ศัสตราวุธกลายเป็นธูปเทียนบูชาพระศาสดาไปหมด นี่ปรากฏอย่างนี้มาแล้ว

เราก็เหมือนกัน แสวงหาบุญสร้างบารมีบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญภาวนาได้บุญแล้ว ให้ใจจรดอยู่ที่บุญนั้น เมื่อประสบภัยได้ทุกข์ยากประการใดก็นึกถึงบุญนั้น อย่าไปนึกสิ่งอื่นให้เหลวไหล อย่าไปนึกถึงผี ผีมันจะเป็นอะไร ผีสู้มนุษย์ไม่ได้ ผีมันตายไปจากมนุษย์แล้ว จึงกลายเป็นผี มนุษย์วิเศษกว่าผีมากนัก ผีจึงสู้มนุษย์ไม่ได้ จะไปนับถืออะไรกับผี ผีช่วยอะไรไม่ได้เลย สู้นึกถึงมนุษย์

ไม่ได้ ไปนับถือจ้าว จ้าวก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะจ้าวตายไปจากมนุษย์แล้ว จ้าวผีจ้าวสางนั้นสู้มนุษย์ไม่ได้ แพ้มนุษย์ทั้งนั้น มนุษย์นี้เป็นผู้มีฤทธิ์เดชมากกว่า หรือนึกถึงต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ไปกราบไหว้ต้นไม้ ต้นไม้จะทำอะไรได้ เราเอามาทำฟืนหุงอาหาร ผ่าเอามาทำฟืนหุงข้าวอยู่เรื่อย ๆ เอามาทำบานประตูหน้าต่าง มาทำพื้นบ้าน แล้วมันจะมาทำอะไรให้เราได้ ต้องนึกถึงบุญ สิ่งอื่นอย่าไปนึก นึกถึงบุญแต่เพียงอย่างเดียว เมื่อต้องภัยได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างใดก็ให้นึกถึงบุญ เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญ ทำมาค้าขายอะไรก็ให้เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญนั้น จะได้ค้าขายคล่องได้กำไรเกินควรเกินค่า จะไปทำนาทำสวน ก็เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญนั้น บุญจะให้ผลของนาและสวนเกินควรเกินค่า ไปรับราชการก็เอาใจไปจรดอยู่ที่บุญนั้น หน้าที่ราชการก็จะรุ่งโรจน์โชตนาการยิ่งขึ้นใหญ่ ถ้าปกครองบ้านเรือนก็เอาใจจรดอยู่ที่บุญนั้นเหมือนกัน บ้านเรือนก็จะรุ่งเรือง อย่าเอาใจไปจรดอยู่ที่อื่นนี่เราเรียกว่า หาบุญได้และใช้บุญเป็น ถ้าหากเอาใจไปจรดเสียที่อื่น จะเป็นต้นไม้ ขี้วัว ขี้ควาย อะไรจิปาถะชื่อว่า หาบุญได้แต่ใช้บุญไม่เป็น

ถ้าจะหาบุญได้ใช้บุญเป็น ก็ต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงบุญพอใจจดหยุดนิ่งอยู่กลางดวงบุญ ก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงศีล

หยุดอยู่กลาง***ดวงศีล*** ก็เข้ากลางของกลางที่หยุดอีก กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ก็เข้าถึงดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลาง***ดวงสมาธิ*** พอใจหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง ก็เข้าถึงดวงปัญญา

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงปัญญา*** พอใจหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลางอีก เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลาง***ดวงวิมุตติ*** พอใจหยุดถูกส่วนเข้า เข้ากลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลางอีก ก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ*** พอใจหยุดถูกส่วนเข้า ก็เข้ากลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลางอีก ก็จะเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด

เมื่อเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดและปฏิบัติแบบเดียวกันเรื่อยไป ก็จะเข้าถึงกายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดา กายโสดาละเอียด กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายอนาคา กายอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัต กายธรรมอรหัตละเอียด เป็นลำดับขึ้นไป เมื่อปฏิบัติได้ดังนี้ เขาจึงจะเรียกว่า หาบุญได้ ใช้บุญเป็น จะเป็นคนมีปัญญาเจริญก้าวหน้ายิ่งใหญ่ไพศาลทีเดียว ถ้าเป็นหญิงก็จะได้ชื่อว่า บัณฑิตถี หญิงผู้มีปัญญา ถ้าเป็นชายก็จะได้ชื่อว่า บัณฑิโต ชายผู้มีปัญญา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ทรงหาบุญได้ และทรงใช้บุญเป็น พระองค์ทรงสร้างบารมีของพระองค์มา และทรงใช้บารมีของพระองค์เป็น เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ทรงเข้าใกล้ใครก็ทรงให้เป็นเหมือนอย่างพระองค์หมด ให้ได้มรรคผลตามพระองค์ ให้เป็นสาวกพระพุทธเจ้าเสีย ให้เป็นพหูสูตเสีย เสด็จตามพระองค์ไป

เราเมื่อได้ถวายทานแล้ว ได้รักษาศีลแล้ว เจริญภาวนาแล้ว ก็ต้องให้เห็นผลทาน ให้เห็นผลศีล และให้เห็นผลของการเจริญภาวนา จึงจะได้ชื่อว่า เราทำบุญ รักษาศีล เจริญภาวนาแล้ว ใช้บุญ ใช้ศีล และใช้ภาวนาเป็น อย่าเกียจคร้าน จงหมั่นพยายามบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ไว้ให้เสมอ เพื่อเราจะ

ได้รับความสุขทั้งในชาตินี้และในชาติหน้า

บัดนี้ ท่านทั้งหลายได้สมบูรณ์บริบูรณ์แล้วด้วย คุณธรรม๕ ประการคือ ทาน ศีล สุตตะ จาค และปัญญา เพราะทานเราก็ได้ถวายแล้วแต่เช้าและเพล ศีลเราก็ได้สมาทานแล้วทั้ง๕ประการ สุตตะบัดนี้เราก็ได้สดับตรับฟังพระสัทธรรมเทศนาอยู่แล้ว จาคะเราก็ได้บริจาคแล้ว สละกิจการงานความกังวลน้อยใหญ่ทางบ้านเสียมาบำเพ็ญบุญในวันนี้นี่ก็ชื่อว่าจาคะ ปัญญาเมื่อเราฟังธรรมเทศนาแล้ว เราก็รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ ผิดถูกสูงต่ำเราก็รู้ นั่นก็ชื่อว่า ได้ปัญญา

คุณธรรม๕ ประการคือ ทาน ศีล สุตตะ จาค ปัญญา มีอยู่ในขันธสันดานของหญิงใด ชายใดแล้ว หญิงชายนั้นจะปรารถนาเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า ก็ได้สมความปรารถนา ในขณะที่คุณธรรม๕ ประการนี้สมบูรณ์บริบูรณ์แล้วในขันธสันดาน หรือจะปรารถนาเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า ก็ย่อมสำเร็จสมความปรารถนา จะปรารถนาพระอัครสาวกก็ได้สมความปรารถนา หรือจะปรารถนาเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดก็ย่อมได้ทั้งนั้น ดังนั้นท่านทั้งหลายจะปรารถนาเป็นอย่างใด จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นพระสาวก ก็ขอให้ปรารถนาเอาตามใจชอบเถิด

อวสานกาลเทศนานี้ขอท่านผู้เป็นเมธีมีปัญญาทั้งหลาย พึงมนสิการกำหนดไว้ในใจของตนทุกถ้วนหน้าว่า สภาพที่เป็นธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ และสภาพที่เป็นอธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ สภาพที่เป็นบุญก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ สภาพที่เป็นบาปก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุคติ **สภาพที่เป็นบุญ** เป็น **ดวงใส** ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ ***สภาพที่เป็นบาปเป็น ดวงดำ ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์แบบเดียวกัน ถ้าดวงบุญใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่สวรรค์ ถ้าดวงบาปใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่นรก ใครจะแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ทั้งนั้น ย่อมเป็นไปตามคติของตน เหมือนหญิงชายจะเป็นสามีภรรยากัน ใครก็แล้วแต่ จะต้องตกลงใจของกันและกันเอง***

ฉะนั้น การที่สัตว์จะไปสู่ทุคติ ภพดึงดูดมีอยู่ ทำความชั่วไม่มีความดีเข้าไปจุนเจือเลย แม้เพียงเท่าปลายผมปลายขน พอแตกกายทำลายขันธ์โลกันตร์ดึงดูดเอาไป จะไปอยู่ที่อื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น อายตนะบาปดึงดูดไปทันที ถ้าว่าภพหย่อนลงกว่านั้นมา ก็ไปอยู่ในอเวจี มหาตาปนรก เหล่านี้เป็นต้น แต่พอมาเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉานได้ สัตว์เดรัจฉานก็ดึงดูดเอาไปเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน แต่ถ้าทำความผิดไม่ถึงขนาดนั้น ก็ไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย ตามลำดับไป

ถ้าทำความดีด้วย กาย วาจา ใจ ไม่มีความชั่วบาปช้าเข้ามาเจือปนเลย พอแตกกายทำลายขันธ์อายตนะของมนุษย์ดึงดูด เข้าสู่คัพภสัตว์ไปติดอยู่ในกำเนิดมนุษย์ ถ้าดีมากขึ้นไปกว่านี้ ก็ไปเกิดในจำพวกเทวดา เป็นชั้น ๆ สูงขึ้น ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี สูงขึ้นไปตามสภาพของธรรมดึงดูดกันเองว่า ตนได้กระทำความดีไว้ขนาดเท่าไร ควรอยู่ควรเกิดในที่ไหน เมื่อตรงกับอายตนะไหนอายตนะนั้นก็ดึงดูดไป เขามีอายตนะสำหรับเหนี่ยวรั้งและดึงดูดกันทั้งนั้น เราติดอยู่ในมนุษย์นี้ไปไหนได้เมื่อไร ไปไม่ได้ทั้งนั้น อยากจะตายก็ตายไม่ได้ บ่นไปเถอะก็ไม่ตาย แต่พอถึงกำหนดไม่อยากตายก็ต้องตาย จะถูกบังคับบัญชาอย่างนี้ ดึงดูดอย่างนี้เสมอไป เหตุนี้เราจึงได้แสวงหาบุญ บุญจะได้ดึงดูดไปสู่สุคติ ทุคติจะได้ไม่มีต่อไป

ที่ได้ชี้แจงแสดงมาในภัตตานุโมทนากถา เฉลิมเพิ่มเติมศรัทธาของเจ้าภาพและสาธุชนทั้งหลายบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า **สพฺพพุทฺธานุภาเวน** ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง **สพฺพธมฺมา**

*.....ฉะนั้น จงพยายามอุตส่าห์เอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึงบุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปติดขัดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้นก็ขอให้บุญช่วยนึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใดก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้องให้ใครมาช่วย **ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั่นแหละหยุดอยู่นิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย**....*

ภาพจาก : hubbesite.org

นุภาเวน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง **สพฺพสงฺฆานุภาเวน** ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง **ปิฏกตฺยานุภาเวน** ด้วยอานุภาพปิฎกทั้ง๓ คือ วินัยปิฎก สุตตันตปิฎก ปรมัตถปิฎก **ชินสาวกานุภาเวน** ด้วยอานุภาพชินสาวก สาวกของท่านผู้ชนะมาร จงดลบันดาลความสุขสวัสดิ์ให้บังเกิดมีเป็นปรากฏในขันธสันดานแห่งท่านผู้เป็นเจ้าภาพ และสาธุชนทั้งหลายบรรดาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้